

de dincolo de munte

bine te-am găsit
de dincolo de munte
mai exact
dincolo nu e nici un munte
cu care să te acopăr
când vor veni iernile
în fiecare noapte cu lună plină
după ce ne-om fi spălat păcatele
în apa râului mamă
cine știe cine mi-a denumit cocoșa munte
probabil să mă sperie
de-a nu te mai căuta
niciodată în linie dreaptă.

până să pornesc pe urmele tale
am hibernat în bătaia vântului
doar doar m-oi trezi lângă tine vreodată
dar tot ce-am visat a fost altă poveste
iar acolo nu era nici un munte
nici măcar o cocoșă
ci doar liniște pe fond purpuriu
și puțină verdeață.

de la înălțimea mea
mi te-am închipuit albă și îndepărtată
ca un vârful de gheață
să mă străjuiască
aripile tale ostenite de-atâta zbatere
nefirească așa cum te simt și acum.

bine te-am găsit
de dincolo de munte
de-acolo de unde m-am exilat
negru-verde
doar în numele tău.

am sosit de curând
pe meleagurile unde nu ninge niciodată
ne-am înfipt rădăcini uriașe
de câte ori încercăm să ne desprindem
cădem sub pământ
printre tuneluri zidite prin palme
nu ni s-au scurs toate gândurile
despre cum e posibil să te arunci în bucăți
sau numai o parte să rămână aici
fără ramuri
doar cu numele.

știi că am amețit
de câte ori visam de peste poduri
orașele dezgolate de suflete-pereche
să ridice mâna cine crede că acasă înseamnă
pretutindeni de unde ai puterea s-o iei de la capăt
sau de unde ți-ai lăsat un spațiu liber
pentru câteva puncte puncte aruncate parcă aiurea
deasupra unor trotuare albe din foi de dictando
orizontal să ne plimbăm în jurul lumii
așa cum numai noi știm să ne-o imaginăm
pierzându-ne în mulțimi de limbi amestecate
peste culoare incoloră
de unde niciodată n-am mai ieșit aceiași
mereu ca într-un obsedant și veșnic început.

hai să ne inventăm acasă
aici
sau acolo unde putem să urlăm cu disperare despre
noi
oriunde vom simți că merită să plângi
chiar și pentru o singură clipă de fericire.

A mestecând zăpadă

pentru Andreea

uite cum cade
spun
uite cum îți cade
ceara pe frunte
o lași să cadă
cum
o lași
cu teamă prin buze
ignori
și săruți
mai degrabă taci
decât uiți
uite cum îți cade
mâna din trup
în abis
numai oamenii
știu
să se culce
în șoaptă
cu luna
în inimă taci
și ignori
cum îți cade
mâna pe foaia
albă
o lași să cadă
prin buze
mai degrabă săruți
din trup
gol
iar
am ajuns aici
spun
uite cum ninge
iubito

acasă

pentru Rada

+

femeie, taie capul!
(taie capul, taie capul)
cu toporul!
(cu toporul)

n-am simțit cum sfârcurile mi se rotesc plângând
n-am simțit cum brațele mi se unesc la spate
n-am simțit
nimic.

abia acasă am descoperit harta vânturilor
lipită de perete.

la nord
în cântec înghețat
sălășuiau ființe a câte mii de suflete
gemând sub floarea albă spânzurată
de ochii născători de lume.
din când în când
o mână nevăzută mângâia
un sân abia crescut din lapte rece.

la sud
goneau călare viermi de aer
prin aburi
prin norii emanați de umbre
înconjurând semințele cu viață
bătând din pleoape.
o pasăre albastră năștea în turn de ceață

Zareh ARA

nadă

de când am și uitat să scriu că-mi este dor
m-am plictisit de iarnă cu frigul ei cu tot
m-am săturat de murături și de cartofi prăjiți
de-acei tâmpiți ce cântă la televizor de-amor
de insul care vinde ziare-n colț și-nfruntă gerul de afară
de baba de la flori
de toți
de-aseară
de-atunci de când am mai bifat un an în calendar
și l-am distrus apoi l-am rupt
l-am aruncat în gheana mea din minte.
cuminte m-am vârât sub plăpumi moi pufoase
să strâng perna în brațe s-o dezmierd
s-o ud cu lacrimile mele
să mă pierd
visând budinci de griș scrâncioabe frizerii
orașe mici
și noi pitici lingând vată de zahăr fericiți
senini nemurdăriți.

cu gândul ăsta m-am trezit azi-dimineață.
simțeam încă prin nări miros de prăjituri cu nucă.
m-am prefăcut morocănos o zi întreagă
apoi am scris aceste rânduri
ca să nu uit nebuna noapte
nadă
când voi dezăpezi cărarea
dintre blocul meu și stradă.

un prunc încins la brâu
cu patru zale de mătase.

la vest
din tunetele cerurilor se auzeau
doar șoaptele înscrise în inimă
cu piatră galbenă de ură și dispreț
iar muntele crestă de noapte
se preschimbase în bob de carne.
nici râsul nu părea la fel
nici somnul presărat cu țipete obscene.

la est
pământul tremura în ruguri
aprinse încet
prin picături eterne
de raze peste pânze.
nicicând nu se-nălțaseră atât de sus.
din cercurile limbilor de foc
săruturile prindeau viață.

în centru
erai tu.
mă alăptai din toate
când ți-am strigat:
femeie, taie capul!
(taie capul, taie capul)
cu toporul!
(cu toporul)

n-am simțit cum sângele îmi izbucnește prin orbite
n-am simțit cum buzele mi se închid prin cuvinte
n-am simțit
nimic.